

“No se puede hablar de Jesús sin alegría, porque la fe es una estupenda historia de amor para compartir. Testimoniar a Jesús, hacer algo por los demás en su nombre, es decir entre las líneas de la vida que hemos recibido un don tan bello que ninguna palabra basta para expresarlo”.
 (Papa Francisco)

LA FÓRMULA DEL BUEN HUMOR

*“Bylli miró atrás hacia Boyd.
 -¿Te puedo preguntar una cosa?
 -Pregunta.
 -¿Cuánto tiempo has de seguir de mal humor?
 -Hasta que no me vuelva el buen humor”.*

El diàleg entre los dos hermanos adolescentes protagonistas de *En la frontera*, del autor estadounidense Cormac McCarthy, expresa una esperanza que a veces todos tenemos: estamos tristes y esperamos que antes o después el mal humor se vaya y regrese la sonrisa. Pero esperar que regrese el buen humor por sí solo es poco práctico y sin duda largo.

Existe un atajo que es urgente descubrir, un truco que puede hacer mucho más visibles nuestras jornadas. El punto de partida es la certeza de que Dios mira a cada uno de nosotros, sonríe. Sonríe porque nos mira con afecto, porque le resultamos simpáticos. A partir de esta sonrisa fundamental recibida, cada uno puede aprender a mirarse a sí mismo y a sus propios defectos y errores sin dramatizarlos, sin tomarlos demasiado en serio.

Esta sana ligereza con uno mismo hace afable la actitud y sonriente la mirada también hacia los demás, tanto los desconocidos como las personas que nos encontramos regularmente.

Se trata de un descubrimiento que está al alcance de todos. No requiere cursos ni técnicas complicadas. La fórmula es simple, solo exige un poco de empeño práctico: acoger la sonrisa de Dios, sonreír a uno mismo y sonreír a los demás.

Es la fórmula del buen humor.

Oración para el buen humor, (atribuida tradicionalmente a santo Tomás Moro, 1478-

1535), padre de familia, abogado, primer ministro de Inglaterra, y mártir.

Concédeme, Señor, una buena digestión, y también algo que digerir.

Concédeme la salud del cuerpo, con el buen humor necesario para mantenerla.

Dame, Señor un alma santa que sepa aprovechar lo que es bueno y puro, para que no se asuste ante el pecado, sino que encuentre el modo de poner las cosas de nuevo en orden.

Concédeme un alma que no conozca el aburrimiento, las murmuraciones, los suspiros y los lamentos y no permitas que sufra excesivamente por ese ser tan dominante que se llama:YO.

Dame, Señor, el sentido del humor. Concédeme la gracia de comprender las bromas, para que conozca en la vida un poco de alegría y pueda comunicársela a los demás. Así sea.

Mateo Seguí

pensaments

Comunitats acollidores i missioneres

Aquest és el títol d'una lúcida exhortació pastoral de la Conferència Episcopal espanyola, publicada recentment. Es tracta d'un document que fa una crida a la conversió personal i pastoral per tal de crear una Església més oberta, acollidora i integradora de les persones migrades; més profètica i hospitalària. En ell se'ns ofereixen diverses propostes per anar construint una nova situació de mestissatge on la diversitat, viscuda en harmonia, sigui contemplada com a una riquesa; amb una mirada positiva que ens permeti veure el migrant no com un nombre sinó com una persona, filla de Déu. L'exhortació té la intenció d'explicar, des de l'Evangeli, com encarar aquest nou rostres sociològic de la societat i de l'Església a Espa-

nya, on la diversitat cultural és ja una realitat evident que ens urgeix a obrir-nos a noves expectatives.

Amb paraules de Xabier Gómez, Direc-

tor del departament de Migracions: *“Hem de reconèixer i valorar l'inestimable aportació dels migrants davant la por que paralitza i potenciar l'hospitalitat davant l'hostilitat”*. Jesús fou també un migrant. Ell espera de nosaltres que el sapiguem descobrir i auxiliar en tantes persones que han hagut de deixar la seva terra a causa de les guerres, la fam o la pobresa, a la recerca d'una vida digna.

El Papa Francesc ens parla de la necessitat imperiosa de transformar qual-sevol actitud recelosa, d'indiferència o refús en una altra que es fonamenti en la cultura de l'encontre, l'única capaç de treballar per un món més just, fratern i humà. Som-hi doncs!!

Diego Dubón Pretus

Conferència Episcopal Espanyola

Diumenge XIII de Durant l'Any

Lectura del llibre de la Saviesa

I, 13-15; 2, 23-25

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existesqui, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap casta de verí de mort. El regne de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort en el món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

Salm responsorial 29

R: **Amb quin goig vos exalç, Senyor!**

Lectura de la 2ª carta de sant Pau als cristians de Corint

8,7-9.13-15

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins i tot l'amor amb què us estimam. Sigueu també, generosos en aquest favor que us deman. Coneixeu prou bé, la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleugerir els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més bé, que en el moment present, cercant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que suplesqui allò que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Esclatada: "Ni als qui n'havien recollit molt, els ne sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els ne faltava".

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

5, 21-24. 35b-43

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra vorera de la mar, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà devora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de la sinagoga, que es deia Jaire, i, tot d'una que el veu se li tira als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: "La meua filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé, i no es mori." Jesús se n'anà amb ell, i la gent que el seguia l'empenyia pertot arreu. "Encara parlava, que arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: "La teua filla és morta. ¿Què en trauràs de molestar el mestre? "Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: "Ten fe i no tenguis por." I només va permetre que l'acompanyassin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del príncep de la sinagoga, veu el truí de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: "¿Què són aquest truí i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm. "Els se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de l'al·lota amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dóna sa mà i li diu: "Talita, cum", que vol dir: "Al·lota, aixeca't. "A l'instant l'al·lota, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí de tota manera que fessin sebre què havia passat. I els digué que donassin menjar a l'al·lota.

Lectura del libro de la Sabiduría

I, 13-15; 2, 23-24

Dios no hizo la muerte ni se complace destruyendo a los vivos. Él todo lo creó para que subsistiera y las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo reina en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre incorruptible y lo hizo a imagen de su propio ser; mas por envidia del diablo entró la muerte en el mundo, y la experimentan los de su bando.

Salmo responsorial 29

R: **Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.**

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios

8, 7. 9. 13-15

Hermanos: Lo mismo que sobresalís en todo -en la fe, en la palabra, en conocimiento, en empeño y en el amor que os hemos comunicado-, sobresalid también en esta obra de caridad. Pues conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En este momento, vuestra abundancia remedia su carencia, para que la abundancia de ellos remedie vuestra carencia; así habrá igualdad. Como está escrito: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba».

Lectura del santo Evangelio

según san Marcos

5, 21-24. 35b-43

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor, y se quedó junto al mar. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, impón las manos sobre ella, para que se cure y viva». Se fue con él y lo seguía mucha gente. Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?». Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe». No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago. Llegaron a casa del jefe de la sinagoga y encuentra el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos y después de entrar les dijo: «¿Qué estrépito y qué llores son éstos? La niña no está muerta, está dormida». Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y le dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se levantó inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y quedaron fuera de sí llenos de estupor. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.

Jesús mai passa de llarg

“Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort”. Sembla que l'autor del llibre de la Saviesa és un mentider! No és l'home que hagi inventat els virus, i els microbis que poden fer tanta destrossa; no és ell que ha fet les serps verinoses i qui faci créixer els bolets verinosos! Així, per què llegir texts que no diuen la veritat? El Savi de l'Antic Testament corregeix un poc el tir afirmant que “la mort ha entrat en el món per l'enveja del dimoni”. Però com comprendre-ho?

L'evangeli d'avui ens fa un poc de llum. Jesús no dubta per un instant seguir Jaire per anar a curar la filla. Durant el camí, es deixa tocar per una dona que patia feia 12 anys pèrdues de sang. Succeirà el mateix cada vegada que un ésser humà que, d'una manera o altra, es trobi enfrontat al misteri del mal, del sofriment i la mort. Sempre comença per lluitar contra el mal. Mai passa de llarg davant una persona que sofreix. Posa en pràctica, fa present l'obra creadora de Déu que l'emplena per a fer fracassar el mal.

És ben veritat: Déu no vol el sofriment ni la mort. No es pot identificar la voluntat de Déu amb el sofriment. La voluntat de Déu al cel i a la terra, no és més que una voluntat de vida i d'amor. I si volem fer la voluntat de Déu, es fa necessari primer actuar com Jesús i lluitar com Jesús va lluitar, tant com puguem, contra el mal i el sofriment. No tenim Jesús per a fer miracles. Ens toca a nosaltres actuar! Ja llegim a l'Antic Testament: “Deixa fer al metge, que també a ell l'ha creat el Senyor, i que no es mogui del teu costat, perquè ara el necessites”. (Sir 38, 12)

Sens dubte, el que dic no resol el terrible misteri del mal, del sofriment i de la mort, ni l'angoixa del qui pateix. Però sí que podem corregir un poc les nostres idees sobre la voluntat de Déu i sobre que alleujar el sofriment és vertaderament complir allò que Déu espera de nosaltres. Perquè Déu, en veritat, no vol el mal. Més encara: No passa de llarg davant la persona que pateix.

Josep Sastre

San Luis Gonzaga

La representació de este santo que apareix en el quadre adjunt és obra de la tècnica anomenada gravat que de moltes maneres reproduïx dibuixos i pintures que són sotmeses a diferents modalitats, freqüentment molt detallades i expressives. La que presentem prové del taller de Pascual Abad, editor de València. El jove sant apareix rezant davant un crucifí i el anagrama de Jesús: JHS, i ademés rodejat de símbols referents a la seua vida religiosa i santa.

Este jove sant i jesuïta apareix en actitud d'oració, vestit com a clérig que morí a los 22 anys d'edat, el qual ha sigut molt admirat i proposat com a model i protector per als joves cristians. A vegades se'l representava de una

forma un tant desvaïda i edulcorada, però amb raó el prestigiós escriptor italià Giorgio Papàdogli modernament el ha reconegut com a jove rebel·le (Ribelle di Dio). En efecte, supo demostrar fermesa en seues idees i significar-se sempre com a recte i juiciós en els molts variats entorns que freqüentó, així com també fou capaç d'orientar a altres i sacrificar-se heroïcament per als necessitats. Cuidant malalts durant una epidèmia a Roma, se contagià i morí el 1591.

Poc abans de morir, escrivint a la seua mare li deïa: «Esta separació no serà molt llarga; tornarem a trobar-nos i gaudirem en el cel, per no separar-nos ja, estant per sempre units a nostre Redentor».

Cap a una Església sinodal en missió

El 15 de juny al matí, a les dependències del Santuari de la Mare de Déu del Toro, va tenir lloc l'última sessió d'aquest curs del Consell Pastoral Diocesà. La trobada va començar amb un moment de pregària i reflexió, ressaltant que aquest curs pastoral finalitza d'una manera intensa, alegre i esperançada.

El bisbe Gerard va fer menció al Jubileu que tindrà lloc l'any 2025 a Roma, un esdeveniment amb el qual el papa Francesc ens convida a l'esperança, a viure-la amb Jesucrist i a donar aquesta esperança als qui pateixen.

Després el prevere salesià i arxiprest de Ciutadella va compartir les idees principals exposades en els diferents textos relacionats amb el Sínode com la síntesi de la nostra Diòcesi, la síntesi nacional, la carta pastoral del bisbe Gerard o la butlla del pròxim Jubileu. Aquesta reflexió i la lectura prèvia dels documents per parts dels

Bisbat de Menorca

membres d'aquest Consell van ser importants per a tractar el següent punt de la reunió, que va consistir en organitzar-se en tres grups per a tenir un diàleg i fer aportacions i compartir idees que ajudin a formular els objectius pastorals diocesans del pròxim curs.

Es va subratllar que el més important per ser una Església sinodal i en missió és fer una renovació personal i créixer en actitud espiritual. Hem de prendre consciència de la nostra vocació baptismal, per

què evangelitzem amb el testimoni.

També es va valorar la necessitat que els preveres, diaques, laics i religiosos rebim una formació permanent i qualificada per a realitzar cada ministeri de l'Església.

En l'activitat pastoral és fonamental tenir present a les famílies, els joves i els immigrants. S'ha de crear un ministeri de l'acollida i acompanyament.

Aquesta reflexió per a definir els objectius pastorals diocesans del pròxim curs també s'ha realitzat aquest mes de juny als altres dos consells diocesans: al consell presbiteral i al consell episcopal.

Finalment, Mn. Joan Miquel Sastre, que presideix la comissió que s'encarrega de gestionar i impulsar el projecte de reforma de les dependències del Santuari de la Mare de Déu del Toro, va informar dels avenços positius que s'estan donant amb aquest projecte.

Temps d'estiu

El temps d'estiu és una oportunitat per viure amb plenitud la fe des del descans i el canvi de ritme. A la muntanya, a la platja o sense moure'ns de casa, un temps més serè per anar més endins i anar a fons. Un temps per sentir que Déu és Pare nostre i Pare de tots, un temps per aprendre a fer la seua

voluntat, per acollir el que ens arriba i deixar-lo actuar en nosaltres. Un temps de confiança en Ell, un temps per descobrir la seua providència i deixar que ompli d'escalf i de llum el nostre camí. Un temps, també, per retrobar-lo en els altres.

(pàgina web de Parròquia de Centelles)

Efemèrides de la història del Santuari de la Mare de Déu del Toro

► **26 de juliol de 1552.** Paorós incendi que posa en perill la fàbrica, encara que s'hi salvaria la venerada imatge de la Verge. Açò no obstant, alguns autors dubten de la veracitat del succés.

► **23 de novembre de 1554.** Un curiós privilegi reial posseïa l'església de la Verge del Toro, com ara el concedit en aquesta data, mitjançant el qual el monarca espanyol ordenava que es fes donació al santuari de tota la fusta procedent de naufragis, els legítims propietaris de la qual no havien comparegut en el termini d'un any. Igualment, el santuari tenia dret sobre la peixateria de Ciutadella, fins que finalment va ser traspassat a la confraria del Roser de la mateixa localitat.

► **26 de juny de 1561.** En sessió del Consell de la Universitat General de Menorca, amb seu a Ciutadella, es proclama que l'església de la Mare de Déu del Toro que es troba entronitzada a la muntanya d'Althor és una Casa general i comuna a tota l'illa. És així, idò, que, si més no des del segle XVII, el santuari i la devoció mariana són tinguts per insulars, i només afectes al municipi des Mercadal on radica la muntanya territorialment.

► **8 de setembre de 1589.** Es determina de celebrar la Nativitat de Maria, el 8 de setembre de cada any, com a festa titular del santuari. La fixació formal s'havia determinat el **17 de maig de 1589**, per acord dels Magnífics Jurats i Consell General de Menorca. La festa coincidia amb la nativitat de Ntra. Sra. «de la casa i puig», al temps que van suplicar al Papa i al bisbe de

El bisbe Joan Torres al Toro

Mallorca «algunes gratias i indulgentias per a mes moure los xpians [cristians] a més veneratio y devotio de dita casa».

► **15 de juny de 1591.** El Consell General de Menorca rep un memorial per tal que es fes la cessió de la casa del Toro a favor dels religiosos regulars agustins del Socors de Ciutadella. La súplica l'havia tramitada el prior d'aquesta congregació, fra Diego de Navarra. La petició, però, no fou duta a terme i s'hi succeïren algunes butlles que quedaren sense efecte.

► **18 d'agost de 1592.** Miquel Gil, posseïdor de la capellania prioral del Toro feu renúncia de la mateix en mans del Papa Climent VIII, a favor del religiosos agustins de la Ciutat de Mallorca. De seguida, el 14 de setembre de 1592, el Sant Pare de Roma feu concessió de la butlla mitjançant la qual es feia la concessió corresponent, però va caducar per no haver-la executada

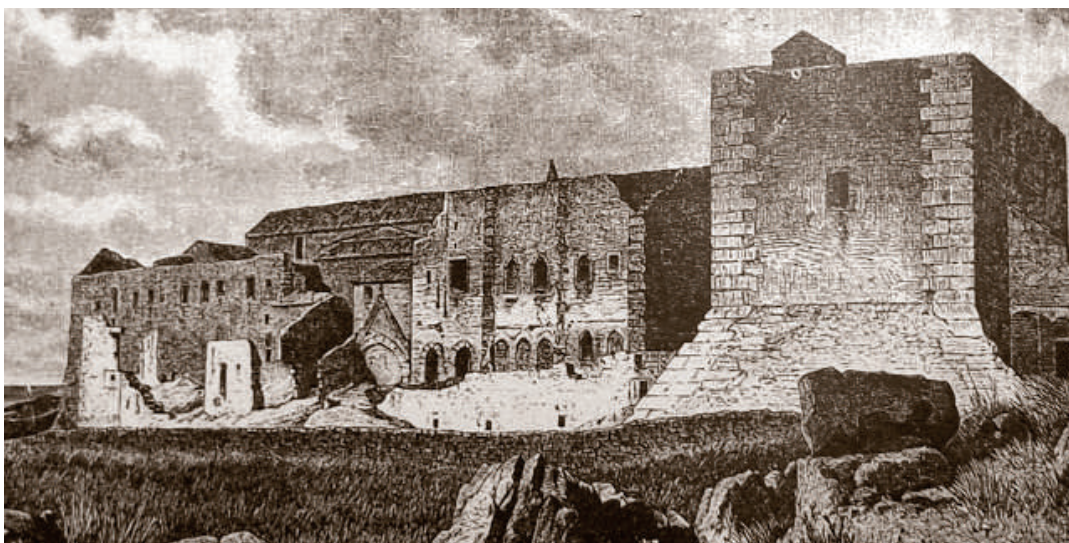
en temps i forma el bisbe de Mallorca sota la jurisdicció eclesiàstica de la qual romana l'illa de Menorca.

► **3 d'octubre de 1594.** El Papa renova la butlla de cessió de la casa, rendes i predis a favor dels agustins per tal que s'hi instal·lessin. Es tracta del Sant Pare Climent VIII, el número 231è de la successió de Pere, i que va governar l'Església universal entre 1592 i 1605.

► **13 de febrer de 1595.** Es produeix la instal·lació efectiva dels frares agustins calçats, per butlla del Papa Climent VIII, i verificada en persona pel vicari general de Mallorca com a comissari apostòlic. El fet comportarà cinc millores de la màxima importància històrica, a saber: Cura eficaç i permanent de la fàbrica; embranzida a l'esperit marià amb plena estabilitat; acolliment regular de pelegrins; difusió arreu de Menorca de l'advocació del Toro; i institució d'una escola de gramàtica, llatinitat, arts i teologia.

► **1597.** Després de diverses peticions, ja s'hi està construint la torre de guaita per a la defensa militar, de planta rectangular, alhora per actuar com a punt de refugi de població civil en eventuais casos d'invasions enemigues de l'illa.

► **29 d'abril de 1602.** El Governador Cristóbal de Prado y Tobar determina, mitjançant ordre i determinació, la construcció d'una torre de defensa dalt del Toro

El Toro - Gravat de l'Arxiduc Lluís Salvador

Miquel Àngel Limón Pons